

PŘÍLOHA Č.2

PŘEPIS ROZHOVOR S RESPONDENTKOU LE

1. Já: Dobrý den, jaký máte dnes den?

Respondentka: Jde to.

2. Jak dlouho učíte?

Tak asi od 2005, ale mezitím byla mateřská. Takže asi tak 9 let.

3. Já: Jaké u vás na škole převládá genderové rozložení u žáků?

Tak asi půl na půl.

4. Já: Učíte teoretickou či praktickou jednotku?

Respondentka: Oboje.

5. Já: Jak se chovají žáci s SPU v teoretické vyučovací jednotce?

Respondentka: To záleží podle druhu SPU. Hodně záleží na míře a síle SPU. Takže je to velmi odlišné dítě podle dítěte a ukazuje se to hodně i podle předmětů. Co dělají vždy je rušení. Někteří hovoří, rámusí, musí vykonávat nějaký pohyb, a nebo si hrají se školními potřebami.

6. Já: Jak se chovají v praktické vyučovací jednotce?

Respondentka: V praktickém předmětu se často realizují právě žáci s SPU, protože jim to jde. Nemyslím si, že úspěch v teoretickém předmětu je zárukou štěstí. Důležitý je postoj, jak se k dítěti chováme a motivujeme ho. Právě kladná motivace v praktických předmětech děti hodně motivuje a úspěch, který tam dosahují oproti teoretickým je viditelně větší.

7. Já: Myslíte si, že je pro žáky s SPU náročnější praktická vyučovací jednotka či teoretická?

Respondentka: Samozřejmě teoretická a to i obecně.

Já: Proč?

Respondentka: Protože tam je nejvíce problémů, které musí řešit.

8. Já: Je tedy podle vás dobré začleňovat žáky s SPU do kolektivu?

Respondentka: Jo dobré to je, hlavně obecně, ale u těch těžkých případů je to složitější. Důležité ale pro učitele je učit celý kolektiv, proto jsou určité hranice zejména u těch složitějších případů, kdy takový žák může narušit celou učební jednotku nutné. V takovou chvíli je inkluze problém, protože celý kolektiv musí mít před individualitou jednoho žáka přednost. Žák, který díky svému SPU či jinému problému jednotku narušuje by měl být v daném předmětu či předmětech vzděláván individuálně.